

Република Србија
ВРХОВНИ СУД
Рев 3858/2025
25.06.2025. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни суд, у већу састављеном од судија: Бранке Дражић, председника већа, Марине Милановић, Весне Мاستиловић, Иване Рађеновић и Владиславе Милићевић, чланова већа, у парници тужиоца „UNIQA неживотно осигурање“ а.д. Београд, чији је пуномоћник Немања Алексић, адвокат из ..., против тужене Стамбене заједнице Светојованска број .. из Новог Сада, чији је пуномоћник Наташа Симовић Датукашвили, адвокат из ..., ради регреса, одлучујући о ревизији тужене, изјављеној против пресуде Апелационог суда у Новом Саду Гж 2851/24 од 09.10.2024. године, у седници већа одржаној 25.06.2025. године, донео је

ПРЕСУДУ

ДОЗВОЉАВА СЕ одлучивање о ревизији тужене изјављеној против пресуде Апелационог суда у Новом Саду Гж 2851/24 од 09.10.2024. године.

ПРЕИНАЧУЈУ СЕ пресуда Апелационог суда у Новом Саду Гж 2851/24 од 09.10.2024. године и пресуда Основног суда у Новом Саду П 190/2022 од 17.06.2024. године тако што се **ОДБИЈА** као неоснован тужбени захтев тужиоца да се обавезе тужена да му на име регреса исплати 462.077,00 динара са законском затезном каматом од 17.06.2024. године као дана пресуђења до исплате, те да му накнади трошкове парничног поступка од 140.683,08 динара са законском затезном каматом од извршности пресуде до исплате.

ОБАВЕЗУЈЕ СЕ тужилац да туженој накнади трошкове парничног поступка од 236.780,00 динара у року од 15 дана од дана пријема отправке ове пресуде.

Образложење

Пресудом Основног суда у Новом Саду П 190/2022 од 17.06.2024. године ставом првим изреке, обавезана је тужена да тужиоцу на име регреса исплати 462.077,00 динара са законском затезном каматом од 17.06.2024. године као дана пресуђења, до исплате. Ставом другим изреке, обавезана је тужена да тужиоцу накнади трошкове парничног поступка од 140.683,08 динара са законском затезном каматом од извршности пресуде до исплате.

Пресудом Апелационог суда у Новом Саду Гж 2851/24 од 09.10.2024. године ставом првим изреке, одбијена је жалба тужене и потврђена пресуда Основног суда у Новом Саду П 190/22 од 17.06.2024. године. Ставом другим изреке, одбијен је захтев тужене за накнаду трошкова жалбеног поступка.

Против правноснажне пресуде донете у другом степену тужена је благовремено изјавила ревизију због погрешне примене материјалног права са предлогом да се о ревизији одлучи као изузетно дозвољеној применом члана 404. Закона о парничном поступку.

По оцени Врховног суда испуњени су услови за одлучивање о посебној ревизији тужене, ради уједначавања судске праксе, на основу одредбе члана 404. став 1. Закона о парничном поступку („Службени гласник РС“, бр. 72/11...10/23) па је одлучено као у ставу првом изреке.

Испитујући побијану пресуду у смислу члана 408. Закона о парничном поступку, Врховни суд је оценио да је ревизија тужене основана.

У поступку није учињена битна повреда одредаба парничног поступка из члана 374. став 2. тачка 2. ЗПП, на коју ревизијски суд пази по службеној дужности.

Према утврђеном чињеничном стању дана 16.12.2018. године возило марке „Volkswagen“ тип Golf VII TSI регистарске ознаке ... у власништву „Porsche Mobility“ д.о.о. било је паркирано на паркинг месту у дворишту зграде Светојованска број .. у Новом Саду. Лице које је имало право коришћења на истом возилу АА затекао је возило прекривено снегом који је пао са крова наведене зграде, услед чега је на возилу дошло до оштећења. Предметно возило је на дан настанка штете било осигурано код тужиоца по полиси за Каско осигурање моторних возила број 78-23952. Дана 17.12.2018. године тужилац је упутио АА потврду о пријави одштетног захтева, а дана 18.12.2018. године сачињен је записник о оштећењу возила, након чега је дана 28.12.2018. године сачињен и допунски записник о оштећењу возила. Потом је дана 29.01.2019. године обрачуната штета од стране тужиоца која износи укупно 486.397,00 динара, а истог дана тужилац је донео решење о праву на накнаду у коме је извршен обрачун трошкова за све делове који су за замену, уз обрачунато учешће од 5% од 24.320,00 динара, те одредио да је укупно за исплату 462.077,00 динара и истог дана је исплатио наведени износ. Дана 06.02.2019. године тужилац је туженој упутио регресни захтев за уплату износа од 462.077,00 динара, а дана 18.06.2021. године је упутио опомену пред утужење са позивом да се измири регресно дуговање, с обзиром да тужена наведени износ није измирила. Висина тужбеног захтева није била спорна међу парничним странкама.

Полазећи од утврђеног чињеничног стања нижестепени судови су усвојили тужбени захтев, применом одредбе члана 939. Закона о облигационим односима, с обзиром да је тужилац исплатио накнаду из осигурања свом осигуравачу, по основу Каско осигурања, у ком случају на осигуравача по самом закону прелазе до висине исплаћене накнаде сва осигураникова права према лицу одговорном за штету, што је у конкретном

случају тужена сходно одредбама Закона о одржавању стамбених зграда и Закона о облигационим односима. Судови су оценили да је приговор застарелости неоснован применом одредбе члана 380. став 3. и 6. ЗОО налазећи да у конкретном случају застаревање потраживања које припада осигуравачу према трећем лицу одговорном за наступање осигураног случаја почиње да тече од дана кад је осигураник (власник оштећеног возила) сазнао за коначни обим штете и учиниоца, а то је у конкретном случају 29.01.2019. године када је извршен коначни обрачун висине укупне штете, па како је од тада до дана подношења тужбе 13.01.2022. године није протекао законом прописани рок застарелости потраживања од 3 године, то потраживање тужиоца није застарело.

Врховни суд налази да су нижестепени судови погрешно применили материјално право када су усвојили тужбени захтев за исплату регреса, оценивши да потраживање није застарело.

Одредбом члана 939. став 1. Закона о облигационим односима прописано је да исплатом накнаде из осигурања прелазе на осигуравача, по самом закону, до висине исплаћене накнаде сва осигураникова права према лицу које је по ма ком основу одговорно за штету.

Одредбом члана 380. став 6. ЗОО прописано је да застаревање потраживања које припада осигуравачу према трећем лицу одговорном за наступање осигураног случаја почиње тећи када и застаревање потраживања осигураника према том лицу и навршава се у истом року.

Одредбом члана 376. став 1. ЗОО прописано је да потраживање накнаде проузроковане штете застарева за три године од када је оштећеник дознао за штету и за лице које је штету учинило.

Тужбени захтев заснован је на одредби члана 939. ЗОО која регулише прелаз осигураникових права према одговорном лицу на осигуравача (суброгација). Тужилац је накнаду из осигурања исплатио свом осигуранику, по основу потпуног каско осигурања у ком случају на осигуравача по самом закону прелазе до висине исплаћене накнаде сва осигураникова права према лицу које је по ма ком основу одговорно за штету. На застарелост потраживања по овом основу примењује се одредба члана 380. став 6. ЗОО, која упућује на одредбу члана 376. ЗОО којом је прописан рок од три године од када је оштећеник дознао за штету и за лице које је штету учинило. У конкретном случају застаревање потраживања које припада осигуравачу према трећем лицу одговорном за наступање осигураног случаја, почиње да тече од дана сазнања осигураника (власника оштећеног возила) за штету и учиниоца, који је такво сазнање добио када је сачињен записника о оштећењу возила 18.12.2018. године и допунски записник 28.12.2018. године, па је од тог дана до дана подношења тужбе 13.01.2022. године протекао законом прописани рок од три године (члан 376. став 1. ЗОО) што значи да је основан истакнути приговор застарелости тужиоцевог потраживања, због чега су одлуке нижестепених судова преиначене, а тужбени захтев одбијен.

Из изложених разлога Врховни суд је одлуку као у ставу другом изреке донео применом одредбе члана 416. став 1. ЗПП.

Туженом према успеху у спору применом чланова 162, 163. став 2., 153. став 1. и 154. став 2. ЗПП припада право на накнаду трошкова целог поступка и то: за састав одговора на тужбу 9.000,00 динара, за три одржана рочишта по 13.500,00 динара, за два неодржана рочишта по 9.000,00 динара, за састав жалбе и ревизије по 18.000,00 динара, за таксу на жалбу и одлуку суда по жалби по 19.040,00 динара, за таксу на ревизију 38.080,00 динара и одлуку суда по ревизији 57.120,00 динара, што је укупно 236.780,00 динара, применом Тарифе о наградама и накнадама трошкова за рад адвоката и Таксене тарифе.

Из наведених разлога, Врховни суд је применом члана 165. став 2. одлучио као у ставу трећем изреке.

**Председник већа-судија
Бранка Дражић с.р.**

**За тачност отправка
Заменик управитеља писарнице
Миланка Ранковић**